

קובץ

הערות וביאורים

בתורת כ"ק אדמו"ר שליט"א

★

בפש"מ, רמב"ם, נגלה וחסידות

פרשת כי תצא
גליון כ"ב (תרס"א)

יוצא לאור על ידי

תלמידי בית המדרש דמוסד חינוך אהלי תורה

בחקליו, ניו יארק

417 סרוי עוועניו

ד"ר תהא שנת נפלאות גדולות

צ"א שנה לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א

שנת חמשה אלפים שבע מאות וחמשים ושלש לבריאה

פרשת כי תצא

היי תהא שנת נפלאות גדולות

צ"א שנה לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א

תוכן הענינים

לקוטי שיחות

- 4 בדין הקרבת בבמה ע"פ נביא
6 לזהיר גדולים על הקטנים
8 בגדר טבילת כלים
10 ניתן רשות לרופא לרפאות

פשוטו של מקרא

- 11 הערה בפשטי"מ בפרשתנו
15 הערות בפשטי"מ פי פנחס

נגלה

- 19 פורס מפה ומקדש

שונות

- 21 ד"ה להבין ענין הדגלים
23 הערה בהיום יום
25 ספריית ליובאוויטש

מספר פאקסימיליא לשלוח הערות: 953-9720 (718)

לזכות כ"ק אדמו"ר שליט"א
לרפואה שלימה בקרוב ממש ממש

לקוטי שיחות

בדין הקרבה בבמה עפ"י נביא

הרב אברהם יצחק כרוך גערליצקי
- ר"מ בישיבה -

בלקו"ש חיי"ד פי שופטים (ב) מביא דרשת רז"ל עה"פ "נביא מקרבך מאחיד וגו' אליו תשמעון" (שופטים יח, טו): "אפילו אומר לך עבור על אחת מכל מצות שבתורה כגון אליהו בחר הכרמל, הכל לפי שעה שמע לו" (יבמות צ"ב, ספרי שם), ומביא גם דרשת הספרי עה"פ "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה" (ראה יב, יג): "אבל אתה מעלה בכל מקום שיאמר לך הנביא כדרך שהעלה אליהו בחר הכרמל" ומקשה דכיון שישנו ציווי כללי ד"אליו תשמעון" כנ"ל דילפינן מיני' הדין דאליהו בחר הכרמל, אי"כ למה צריך עוד ילפותא לדין זה מהשמר לך וגו' וממשיך שם לבאר דדין זה דהקרבת אליהו בחר הכרמל יש לפרש בבי' אופנים: (א) דזהו דין בגדר הנביא, שצריכים לשמוע לו אפילו כשמצוה לעבור על מצוות שבתורה. (ב) דזהו דין בגדר במה, דעפ"י ציווי הנביא ליכא כלל איסורא דבמה, ובמילא ה"ז נחשב כהקרבה בשעת היתר במות, והנפק"מ דלפי אופן האי' נמצא דאין על זה גדר קרבן, ולא חל שם דיני במה בזמן שהבמות היו מותרות, אלא שהנביא התיר האיסור דשחוטי חוץ, משא"כ לאופן הבי' יש ע"ז גדר של הקרבה מעליא על במה כבזמן שהבמות מותרות, וזהו החידוש של חדרשה דהשמר לך וגו' שהוא דין בגדר במה, דעפ"י נביא לא נאסר האיסור דבמה, ובתחילה ילפינן דהרשה ד"אליו תשמעון" שהוא פרט בדין נביא שצריכים לשמוע לו אפילו לעבור וכו', ואח"כ נתוסף עוד לימוד בדין זה דהקרבה עפ"י נביא שהוא גם פרט בדין במה עי"ש בארוכה.

ולכאורה אכתי צריך ביאור, דסו"ס כיון דילפינן מהשמר לך וגו' דעפ"י נביא לא נאסר איסור במה, אי"כ מה ניתוסף בדין זה ע"י הלימוד ד"אליו תשמעון" אפילו אומר לך לעבור וכו', דלכאורה היינו יודעים דין זה אפילו בלי קרא דאליו תשמעון?

וראה גם בחי' הגרי"ז (סטנסיל) זבחים (חי"א ע' קמ"ט)
שהביא ג"כ דרשה הנ"ל דהשמר לך וגו' אבל אתה מקריב עפ"י

נביא מירושלמי (מגילה פ"א הי"א) ומקשה ג"כ כנ"ל דהרי דין זה ילפינן מהדין הכללי דאליו תשמעון ולמה צריך קרא דהשמר לך וגו' ומתוך ג"כ ע"ד הנ"ל דמאליו תשמעון ילפינן דצריכים לשמוע לדברי הנביא אפילו כשאומר לך לעבור כו', אבל האיסור בעצם החפצא במקומו עומד, אלא שמותר לעבור לשעה עפ"י נביא, אבל בשחטוי חוץ עפ"י נביא נעשה לקרבן של תורה כשעת היתר הבמות, ועד"ז תירץ גם בסי משאת המלך עה"ת פ' ראה שם. ובסי' רנת יצחק (מלכים יח, לו) הביא דברי הגר"ז ומקשה כעין הנ"ל דמכיון דהקרבה עפ"י נביא שאני מכל ציווי הנביא לעבור, דבהקרבה ה"ז קרבן של תורה משא"כ בשאר ציוויים ששם האיסור במקומו עומד אלא שצריכים לשמוע לדבריו, א"כ למה נקט הגמ' ביבמות דין זה דאליהו בהר הכרמל בהדי שאר מצוות בתורה, כיון ששחטוי חוץ עפ"י נביא אינו אסור כלל?

ומתוך עפ"י מ"ש המנחת חינוך (מצוה תקט"ז) דנראה מדברי הרמב"ם בפ"ט מהל' יסודי התורה דאין המצוה לשמוע לו לעבור על אחת מכל המצוות רק אם אומר בשם הקב"ה שהקב"ה צוה לו כך, אבל מדעתו אי"צ לשמוע לו, אבל בתוסי' (סנהדרין פט, ב, ד"ה אליהו וביבמות שם ד"ה ליגמר) נראה דצריך לשמוע לו אף דאמר מדעתו דנפשי שמצוה לעבור עבירה צריכים לשמוע לו עיי"ש, (וראה גם בסי' מחזה עליון ע' קמ"ב והלאה בענין זה בארוכה) ומתוך לפי שיטת התוסי' דמתי אמרינן דנעשה זה קרבן בדין תורה זהו רק כשאומר שהקב"ה צוה לו כו', דבזה ילפינן מהשמר לך כו', משא"כ כשמצוה להקריב בשם עצמו, שם ודאי לא נעשה זה לקרבן עפ"י תורה כו', וזה ילפינן מאליו תשמעון דמ"מ מצווין לשמוע לו עיי"ש.

אבל באמת קשה לתוך כדבריו (ונוסף לזה דאכתי תקשי לשיטת הרמב"ם כמ"ש שם) כי מכיון דסב"ל דבאליהו ה"ז זה עפ"י ציווי ה' דלכן אמרינן שחל ע"ז גדר קרבן וכו', א"כ מה מקום להזכיר "כגון אליהו בהר הכרמל" בגמ' ובספרי בדרשת אליו תשמעון, דלדבריו איירי שם במקום שהנביא אומר כן מדעתו ושלכן האיסור במקומו עומד כנ"ל! ואין לומר דהדרשה דהשמר לך וגו' סב"ל שהי' עפ"י ציווי ה', והדרשה דאליו תשמעון סב"ל שהי' עפ"י עצמו (ראה תוסי' סנהדרין ויבמות שם) דהרי ב' הדרשות הם בספרי ובמילא אין לומר דפליגי וע"ד שכתב בהשיחה בריש סעי' ב', ועוד אי נימא דפליגי אין כאן שום קושיא מעיקרא.

עוד כתב שם לתרץ שיש חילוק בין איסור העלאה בחוץ לאיסור שחוטאי חוץ דהעלאה בחוץ הוה מטעם עבודה בחוץ, משא"כ שחיטה לא הוה עבודה אלא דאסרה התורה מעשה שחיטה בחוץ, ולפי"ז ר"ל דהדרשה דהשמר לך וגוי דהוה בגדר קרבן קאי רק על ההעלאה, והדרשה דאליו תשמעון קאי על מעשה השחיטה ששם האיסור במקומו עומד, עיי"ש בארוכה, אבל גם זה דוחק, כי מכיון דלפינן מהשמר לך וגוי דקרבנו של אליהו הוה גדר קרבן כו' וקרבן זה צריך שחיטה, איך נחלק בקרבן זה עצמו לומר דבחלק אחד של הקרבן דהיינו שחיטה בזה אמרה התורה שהאיסור במקומו עומד!!

ומה שהעיר שם ממ"ש רש"י פי' וישלח (לה,יא) עה"פ גוי וקהל גוים וז"ל: ד"א שעתידים בניו להקריב בשעת איסור במות כגוים בימי אליהו עכ"ל, דמוכח מזה שלא ה' שם גדר קרבן אלא כקרבן ב"נ כו' עיי"ש, בפשטות אין מזה שום הוכחה שהגדרים שווים אלא רק שבפועל הקריבו ישראל בבמה בשעת איסור במות וגם ה' היתר לישראל להקריב בבמה בשעת איסור במות כמו שיש היתר לב"נ, אבל אין מכאן שום הוכחה ששווים הם בגדריהם.

וראה גם בסי' שטמ"ק על מסי' פסחים בקובץ חידושים (עי' תקח והלאה) שעמד על קושיא הנ"ל דלמה צריכים ב' לימודים, ומבאר דהלימוד דהשמר לך וגוי מחדש דהקרבה עפ"י נביא בזמן איסור במות נעשה המקום ל"מקום אשר יבחר ה'", דמזמן איסור במות אמרה התורה שאסור להקריב כי אם במקום אחר יבחר ה', ושם ילפינן הדין דהקרבה עפ"י נביא, והיינו משום דלשעה נעשה מקום זה שבו בחר ה', ובמילא ה"ז כאילו מקריב במקדש עצמו, ובמקדש זר פסול להקרבה, ועי"ז בא הלימוד דאליו תשמעון דאף דלהקרבה זו צריכים כהן דוקא, [לא כהקרבה בבמה בשעת היתר במות דאפשר עיי' זר] מ"מ היו יכולים להקריב עיי' אליהו אף שהי' זר (כמבואר בתוסי' ב"מ קיד,א, בסוף ד"ה מהו) עיי"ש בארוכה.

אבל תירוץ זה אינו מתאים לפי המבואר בהשיחה שנתבאר דאדרבה דהלימוד דהשמר לך מחדש דההקרבה הוה כשעת היתר במות וכל דיני במה המבוארים בסוף זבחים קאי על הקרבה דאליהו ועפ"י נביא, ונמצא דליכא שום איסור הקרבה בזר. אלא דל"ע דהלא בירושלמי מגילה שם (ה"ב, וראה גם תמורה כח,ב) מבואר שהתירו איסור זרות בפרו של גדעון, (שופטים ז) ולולי היתר מיוחד זה ה' שייך שם איסור זרות, וקשה דהרי זר מותר

להקריב בבמה? וביאר בזה בסי' מקדש דוד (קדשים סי' כ"ז אות י"ן) דמה דזר כשר בבמה זהו דוקא בשעת היתר במות, אבל בשעת איסור במות רק דהותר לשעה עפ"י נביא אז הי' הקרבה מעלייתא וזר אסור להקריב דבזו הבמה שהיא עפ"י נביא ליכא היתר זרים עיי"ש ולכן הי' צריך שם היתר מיוחד עכתי"ד, אבל לכאורה לפי המבואר בהשיחה דהקרבה עפ"י נביא הוה כהקרבה בשעת היתר במות אכתי תקשי דלמה הי' צריך בגדעון היתר מיוחד? ויליע עוד בכל זה. וראה לקו"ש חכ"ג נשא (א) בנוגע להקרבת נשיא אפרים בשבת בחנוכת המשכן שהי' ג"כ הוראת שעה שגם שם ישנה כמה דעות אם הוא היתר גמור כו' ושם בהערה 46 מביא ג"כ הך דאליהו עיי"ש, וראה עוד בסי' מחזה עליון עי' קנ"ז והלאה מ"ש בענין זה.

(ב) בסעי' ו' כתב וז"ל: ההקרבה בבמה אינה פועלת שתתפשט הקדושה במקום בו הוקרב הקרבן, לא מצינו קדושה בהמקומות שבעבר היו בהם במות; משא"כ במזבח של המקדש שהקרבת הקרבן פועלת קדושה גם במקומו - היינו שאין בכחו של קרבן בבמה להמשיך הקדושה ממנו וחוצה, משא"כ קרבן בביהמ"ק, עכ"ל.

ויש כהעיר במ"ש בסי' בית אלקים להמב"ט (שער היסודות פרק ס"א בסופו) וז"ל: והנכון כי בזמן היתר הבמות להקריב קרבנות נדבה, המקום נתקדש לבמה והקריבו בו, היו מתפללים שם, והי' נשאר המקום ההוא מקודש, והיו בונים ביהמ"ט לרבים וכשנבנה בית העולמים שנאסר הבמות, היו מתפללים ג"כ באותם המקומות כו'. וראה גם בשו"ת חת"ס (או"ח סי' ל"ב) שכתב וז"ל: דאין ספק אצלי שאסור לנתוץ אבן מבמה, לא מבעיא בשעת היתר הבמות אלא אפילו בשעת איסור במות משנבנה ביהמ"ק, מ"מ אותם הבמות שנבנו בשעת היתר, נ"ל שאסור לנתוץ מהם שום דבר, ושלמה המלך ע"ה השאירם ולא הרסם כלל וכי' דפשיטא לי דלאו דנתיצה שייך אף בבמה, אפילו בשעת איסור במות שאסור לנתוץ אותה במה הנבנה בהיתר, ומכ"ש בשעת היתר במות עכ"ל, וראה בסי' מנחה חריבה סוטה לה"ב, ד"ה אמ"ל ר"ח שהביא רא"י לזה, וראה גם בסי' שירת דוד פ' ראה עה"פ לא תעשון (יב"ד) מ"ש בנוגע לחת"ס, דמדברי המב"ט משמע דבבמה יש שם קדושת מקום, ולפי החת"ס עכ"פ בנוגע להאבנים עצמם, ומהשיחה לא משמע כן, מיהו אפ"ל דבקדושה עצמה ישנם חילוקי מדריגות, והשיחה איירי בקדושת מקום באופן פנימי יותר, וע"ד שכתבתי בגליון הקודם (פ' ראה) ע' 11.

בעדים זוממין כתיב והנשארם דלא כולי עלמא חזו לסהדותא (שיש גזלנין ומלוי בריבית ומעלים בשביעית שהן פסולים לעדות, רש"י), עכ"ל הגמרא.

עכשיו נראה האידך מפרש רש"י בחומש פסוקים אלו הנאמרו במסית ובן סורר ומורה וזקן ממרא ועדים זוממין:

בזקן ממרא מפרש רש"י בפרשת שופטים (יז, יג) ד"ה וכל העם ישמעו: מכאן שממתינין לו עד הרגל וממיתין אותו ברגל, עכ"ל.

בעדים זוממין מפרש רש"י (שם יט, כ) ד"ה ישמעו ויראו: מכאן שצריכין הכרזה איש פלוני ופלוני נהרגין על שהוזמו בבי"ד, עכ"ל.

בבן סורר ומורה מפרש רש"י בפרשתינו (כ"א, כ"א) ד"ה וכל ישראל ישמעו ויראו: מכאן שצריך הכרזה בבי"ד פלוני נסקל על שה"י בן סורר ומורה, עכ"ל.

במסית, שנאמר דינו בפרשת ראה (יג, ז-יב) ומסיים שם הכתוב "וכל ישראל ישמעו ויראו וגו'",

אין רש"י מפרש כלום.

וצריך לחבין:

א) למה אין רש"י מפרש כלום במסית, והלא גם שם נאמר "וכל ישראל" ישמעו ויראו" כבשאר מקומות.

ואם שם אין הכרח לפרש איך שייך שכל ישרא' ישמעו, למה מפרש רש"י זה בשאר המקומות.

ב) בזקן ממרא מעתיק רש"י תיבות וכל העם ישמעו מן הכתוב, אבל משמיט תיבת ויראו.

משא"כ בעדים זוממין ובבן סורר ומורה מעתיק רש"י גם תיבת ויראו מן הכתוב.

ג) בזקן ממרא וכן בבן סורר ומורה מעתיק רש"י תיבות וכל העם וכן תיבות וכל ישראל.

משא"כ בעדים זוממין אין רש"י מעתיק תיבת והנשארם מן הכתוב. הגם שלכאורה תיבה זו מכריח פירוש.

ד) לכאורה בא רש"י לתרץ האיד שייך שכל העם או כל ישראל או הנשארם ישמעו, או למה נאמר זה, שהרי בשאר עונשי התורה לא נאמר זה.

ועל זה מתרץ בעדים זוממין ובבן סורר ומורה (משא"כ בזקן ממרא, עיין להלן) שהיו מכריזין זה, וממילא ה' שייך שכל אחד ישמע זה.

ולכאורה בסתם הכרזה (במקום אחד) גם כן עדיין לא שייך שכל או כל ישראל ישמעו את זה.

ובפרט, שלא נאמר בכתוב, וגם רש"י לא פירש (בעדים זוממין, ובבן סורר ומורה) שממתינין לו עד הרגל, ושה' הכרזה זה בבית דין הגדול שבירושלים.

ואדרבה, בבן סורר ומורה נאמר בפירוש בפרשתינו, (כא, יט): ...והוציאו אותו אל זקני עירו ואל שער מקומו וגו'

ולכאורה מה שפירש"י שם מכאן שצריך הכרזה בבי"ד, הוא הבי"ד של אותו העיר שהבן סורר ומורה ה' שם ואיד שייך שכל ישראל ישמעו זאת.

ואולי יש מקום לפרש פי הכרזה שנאמר בפירש"י על דרך שנאמר במשנה בסנהדרין "יכותבין ושולחין שלוחין בכל המקומות וכו'"

שלכאורה דוקא באופן כזה שייך שכל ישראל ישמעו.

ועיין במשכיל לדוד שאביא להלן, שמדבריו משמע שמפרש כן בפירש"י.

והנה הלשון בפירש"י בעדים זוממין הוא מכאן שצריכין הכרזה איש פלוני ופלוני נהרגין על שהוזמו בב"ד עכ"ל.

כאן יש משום לפרש כנ"ל שההכרזה ה"י על ידי שכותבין ושולחין שלוחין וכו'.

משא"כ בבן סורר ומורה הלשון בפירש"י הוא מכאן שצריך הכרזה בב"ד

שעל פי פשטות משמע שההכרזה ה"י רק בב"ד, ולא שהבן סורר ומורה נסקל בב"ד.

ואולי אפשר לומר שהפ"י הוא שהב"ד צריכים לעשות הכרזה.

ובכל אופן צריכין ביאור למה משנה רש"י לשונו מכפי שפירוש בעדים זוממין. ששם לא פירש שההכרזה צריך להיות בב"ד או על ידי ב"ד.

ה) בזקן ממרא פירש"י מכאן שממתינין לו עד הרגל וממיתין אותו ברגל.

משא"כ בעדים זוממין ובבן סורר ומורה פירש"י מכאן שצריכין הכרזה.

ועל שאלה זו עמדו כמה מפרשי רש"י.

ועיין בלבוש האורה בפרשת כי תצא על מה שפירש"י שם מכאן שצריך הכרזה בב"ד, וז"ל:

כבר הקשה הרא"ם לעיל בפרשת שופטים מה שנא' גבי וכל ישראל ישמעו וייראו דזקן ממרא שפ"י רש"י שם שממתינין לו עד הרגל וממיתין אותו ברגל דס"ל כרבי עקיבא ומ"ש גבי בן סורר ומורה כרבי יהודה, עכ"ל ותרצו שם.

ואני שמעתי תירוץ מפי רבינו ר"ש לוריא משום דהכא גבי בן סורר ומורה ס"ל דעת ר' יהודה פשוט יותר משום דק"ל דבן סורר ומורה אינו נידון אלא בעודנו בן ולא איש ואם יה"י ממתינין במיתתו עד הרגל שמא בין כך ובין כך יגיע שיה"י איש ויפטר

מדינו לכך ס"ל לרש"י שממיתין אותו מיד שיגמור דינו ואין ממתינין לו עד הרגל אלא פי' דוכל ישראל ישמעו וגוי' גבי בן סורר ומורה הוא שמכריזין בבי"ד, עכ"ל הלבוש האורה.

אבל עדיין צריך עיון, תירוץ זה מתרץ למה פירש"י הכרזה ולא שממתינין לו עד הרגל רק בבן סורר ומורה.

אבל עדיין צריכין להבין למה לא פירש"י בעדים זוממין שממתינין עד הרגל, והלא גם שם פירש"י מכאן שצריכין הכרזה.

ונוסף לזה, דין זה שבן סורר ומורה נידון רק כשהוא בן ולא איש, לא נזכר בפירש"י.

ועיין במשכיל לדוד, וז"ל:

...דדוקא בזקן ממרא שאינו נהרג אלא בבי"ד הגדול שבירושלים כדתנן התם משו"ה שי"ך לומר בו המתנה שברגל כל ישראל עולים לירושלים משא"כ באינך שהורגים אותם בבי"ד שבעירם א"כ לא מהני במה שישמרו אותו עד הרגל דברגל לאו בההוא אתרא אתו כ"ע לכך פירשו שהפירסום בהם הוא על ידי לכרוז ששולחים בכל המקומות, עכ"ל

אבל גם תירוצו צריך עיון, שהרי לא נזכר בכתוב או בפירש"י שמיתת זקן ממרא ה"י בבי"ד הגדול שבירושלים.

ויש תירוצים אחרים גם כן, עיין בשפתי חכמים, אבל אינם כל כך בפשטות.

*

הערה בפשש"מ פ' פנחס

הרב בן ציון ריבקיין
ס. לואיס מיזורי

א. פי' פנחס פכ"ז פסוק אי' "ותקרבה בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה למשפחת מנשה בן יוסף" ופרש"י בד"ה למשפחת מנשה בן יוסף "למה נאמר והרי כבר נאמר בן מנשה וכו' "

וללמדך שהיו כולם צדיקים שכל מי שמעשיו ומעשה אבותיו
סתומים ופרט לך הכתוב באחד מהם ליחסו לשבח הרי זה צדיק בן
צדיק וכו"ל, ע"כ.

והעירני תלמיד אחד ש'י מדתן ואבירים ב'י קרח שכתוב (ט"ז,
א) "ודתן ואבירים בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן" ושם הרי
דתן ואבירים היו רשעים אף שזכר שמו אצל ראובן שה'י צדיק
ומשבטי 'י וכידוע הגמ' בשבת (נח:) כל האומר ראובן חטא אינו
אלא טועה, וא"כ לכא'י אנו רואים שאף שמעשיו ומעשה אבותיו
סתומים כגון כאן אצל דתן ואבירים ופרט לך הכתוב באחד מהם
לאו דוקא בא ליחסו לשבח וצע"ק.

והשבתי דאף שבדאי ראובן ה'י צדיק ולא חטא מ"מ בפסוקים
אינו מפורש שלא חטא ואדרבה לפי הכתובים נראה שעשה שלא
כהוגן (ח"ו) וא"כ לא שייך כלל זה, משא"כ אצל יוסף שמפורש
בכתובים שה'י צדיק ופירנס אחיו וכו', ועדיין צ"ע.

ב. פ' פנחס פרק כ"ז פסוק ה' "ויקרב משה את משפטן לפני
ה' - רש"י הביא הגמ' בסנהדרין (ח.) שנתעלמה הלכה ממנו
וכאן נפרע על שנטל עטרה לומר והדבר אשר יקשה מכם תקריבון
אליי", אולם רבינו בחיי פירש פירוש אחר שבאמת ידע וז"ל:
"ומה שבא אות הנו"ן גדול (במלת "משפטן") רמז לתלמיד חכם
שהוא גדול בתורה ולמדה תורה דרך ארץ שלא ידון אדם בפני מי
שגדול ממנו אלא צריך הוא שיקריב את המשפט לפניו שכן עשה
משה שלא רצה לדון דין בנות צלפחד עד ששאל מהקב"ה ואם אתה
אומר לא ידעו אפשר מי שכתוב בו בכל ביתי נאמן הוא וה'י בקי
בכל סתרי התורה ותעלומות חכמה, היאך אפשר שלא ידע הדין הקל
הזה אלא שלא רצה לדון עד ששאל כדי ללמד קל וחומר לדורות"
ע"כ.

ומב'י מזה שבאמת ה'י יכול משה לפסוק דין זה אלא שלא רצה
כדי ללמד קל וחומר לדורות שלא ידון אדם בפני מי שגדול
ממנו.

וצלה"ב קצת מדרש זה, וכי נאמר שבכל דין לא ה'י משה פוסק
כל זמן שהיו במדבר כיון שה'י יכול לשאול מהקב"ה, והרי מקרא
מלא דבר הכתוב ב'י יתרו "וה'י כל הדבר הגדול יביאו אליך",
(יתרו י"ח, כ"ב) ולפי פשוטו של מקרא משמע שהסכים לזה הקב"ה

שהרי אח"כ אמר לו יתרו "אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלקים ויכלת עמדי" ופרש"י בדי"ה וצוך אלקים ויכלת עמד - המלך בגבורה אם יצוה אותך לעשות כך תוכל עמוד ואם יעכב על ידך לא תוכל לעמוד" ע"כ, ובפסוק כ"ד כתוב "וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר", וא"כ למה דוקא כאן בבנות צלפחד הוצרך לימלך בשכינה.

ונראה לבאר דשונה כאן לגבי ירושה שבכלל דיני ירושה לא ניתנו עד עכשיו וה' דבר חדש לגמרי ולכך אף שה' דבר קל לפסוק בדין כזה, לא רצה לפסוק בדין כזה והקריב את משפטן לפני ה'.

אך, לפי"ז צ"ל (ואולי בלא"ה צ"ל) שדרשה זו של ירושה לא ניתנה למשה עד עכשיו וכן לכאוי צ"ל בפי פסח שני שעד שנתגלה ע"י אלו אנשים שהיו טמאי מת לא ידעו פרשה זו, ועי' בלשוה"ק של רש"י בדי"ה אל מול ההר ההוא (תענית כ"א:): "וגם כל ימות החורף שעסקו במלאכת המשכן שהתה שכינה בהר ומשם ניתנו כל המצות בקולי קולות ולפידים" וכו', ע"כ. ואולי לאו דוקא נקט "כל המצות", וצ"ע בכל זה.

שוב ראיתי בזה בחידושי אגדות מהרש"א (יומא ע"ה.) בדי"ה שנאסרו שהביא בשם רבינו אלי' מזרחי (במדבר י"א, י') דאף שכל התורה כולה ניתנה למשה מסיני מ"מ לא מסרה לבניי בפעם אחת אלא כ"א בזמנה, ע"ש באורך שבזה מיישב למה האספסף התלונונו על איסורי עריות וקרובי משפחה שנאסרו בה"ס) דוקא בשנה שני' לצאת בניי מארץ מצרים אף שהתורה ניתנה בשנה ראשונה לצאת בניי מארץ מצרים, וא"כ למה התלונונו דוקא עכשיו אלא ודאי משום דלא נמסרה לבניי עד אז.

וז"ל הרא"ם שם "ורז"ל אמרו למשפחתיו על עסקי משפחות על עריות הנאסרות להם - בספרי ה"י ר' נהוראי אומר שבשעה שאמר להם משה לפרוש מן העריות היו מצטערין מלמד שה' אדם נושא אחותו ואחות אביו ואחות אמו ולא ידעתי למה נתעוררו עכשיו אחר נסיעתן מהר סיני לבכות על שהפרישן משה מן העריות והלא כבר עברו כמה חדשים משהפרישן עד שנסעו מהר סיני וכו' ושם "ל שאף על פי שהיתה כל התורה כולה מסורה בידו מכל מקום לא נאמר לישראל אלא כל אחת בזמנה", ע"כ.

עכ"פ, לפיז שפיר נוכל לישב דלא ניתנה פרשת ירושה עד אותו הזמן, וק"ל.

ג. פי מטות פרק ל' פסוק ו' יצאם הניא אבי' אותה ביום שמעו כל נדרי' ואסרי' אשר אסרה על נפשה לא יקום וה' יסלח לה כי הניא אבי' אותה" ע"כ.

וע' רמב"ן עה"ת (פסוק ד') שפירש יצאמר וה' יסלח לה כי הניא אבי' אותה - להגיד שלא יסלח לה רק כאשר תעשה אחרי הנאת האב לא מתחלה אם עברה על הנדר ואח"כ הניא אותה, כמו שאמרו דמינו גיזו ואינו עוקר נדר מעיקרו" - יש לעורר ע"ז ע"פ חידוע בענין "חכם עוקר נדר מעיקרו" שהכוונה בזה היא שחכם עוקר "מכאן ולהבא למפרע" פירוש דבנוגע להדינים של "מכאן ולהבא" אנו דנים כאילו נעקר למפרע וא"כ לכאוי אפי' אם האב הי' עוקר מעיקרא, אם הי' מפיר אחר העבירה הרי מימ נעשית העבירה שהרי בנוגע להדינים שכבר עברו וכבר נעשו לא נאמר ע"ז שנעקרו למפרע ממש ודו"ק חסב, ובעיקר ענין זה שייחכם עוקר נדר מעיקרו" שהכוונה "מכאן ולהבא למפרע", כבר דנו בזה האחרונים באורך ע"פ ד' הירושלמי המובאים ר"פ הנודר מן המבוסל, ע' תפארת ציון סי' ז' לאא"ז ז"ל וז"ל שם י"אבל חכם מתיר בזה שעוקר דבור הנדר דמעיקרא אבל העקירה הוא באמת רק מכאן ולהבא ומה שעבר על ההתרה כשדבור הנדר הי' קיים נשאר לעולם שעבד איסורא ואם נלקה בב"ד על שעבר על נדרו ואח"כ שאל לחכם והתיר לו הנה המלקות שנלקה קודם ההתרה נשאר שהי' כדין אף כעת לאחר השאלה", ע"כ. וכן כתב הגרש"ש ז"ל בסי' שער ישר והנרא"ז ז"ל בקובץ הערות.

ולפיז קי' כנ"ל על הרמב"ן שפירש דכוונת הפסוק שה' יסלח לה י"ק כאשר תעשה אחר קטאת האב לא מתחלה . . כמו שאמרו דמינו גיזו ואינו עוקר נדר מעיקרו" דלכאוי אפי' אם היינו אומרים שיעוקר נדר מעיקרו" ג"כ היינו אומרים דוקא אם תעשה אחר קטאת האב ודו"ק וצע"ק.

. . .

נגלה

פורס מפה ומקדש

הת' אליהו נתן הכהן סילבערבערג
שליח כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
לכפר חב"ד

בשו"ע אדה"ז סי' רע"א סי"א בדין פורס מפה ומקדש, מביא שיטת הר"י"ף והרמ"ש (ריש ע"פ) שלאחר הקידוש צריכים לבדוק המוציא עוה"פ להמשיך הסעודה, דהקידוש הוי הפסק דין הסעודה שלפני להאכילה שלאחרי "הואיל ובשעת אמירת הקידוש א"א לו לטעום כלום שא"א לו לאכול ולדבר כאחד". וממשיך לבאר למה אינו דומה להתפלל בתוך סעודתו דהתפלה אינה חשובה הפסק אף שגם א"א להתפלל ולאכול כאחד "לפי שעדיין לא נגמרה סעודתו כיון שלא הי' אסור באכילה בשעה שהתפלל ואם הי' רוצה הי' אוכל בשעה שהתפלל וחי' מתפלל אח"כ" חילוק זה הביא הרמ"ש שם בשם ר"י. וממשיך לבאר, שאפי' בנדון שלא הי' שהות ביום לגמור סעודתו ולהתפלל שאז חייב הוא להפסיק סעודתו מ"מ לא נאסר עליו אלא אכילת קבע שמא ימשוך בה ויעבור זמן התפלה, אבל טעימה בעלמא הי' מותרת לו בשעה שהתפלל ולפיכך אין תפלתו חשובה הפסק בסעודה" - סברה זו רמזו המג"א שהוסיף עמשי"כ הרא"ש דלא דמי לתפלה דהכא כיון שקידש היום נאסר עליו האכילה" [ע"ז הוסיף המג"א] "פי' טעימה", וראה במחצית השקל שמבאר הוספת המג"א - שבא לתרץ מהו ההפרש בין ההפסק דקידוש לנדון דסעודה שחייבין להפסיק משום שאין שהות להתפלל אח"כ, וכדברי אדה"ז.

ומכ"ז משמע שבאם מחמת התפלה היתה גם הטעימה אסורה אז היתה חשובה הפסק לחצרכו לבדוק עוה"פ לאחר התפלה.

וראה בהמשך הסעיף שאדה"ז מביא בתצ"ע עוד הפרש בין תפלה בסעודה להתפסק דקידוש, ולביאורו השני אפי' באם טעימה היתה אסורה מחמת התפלה מ"מ לא היתה חשובה הפסק עי"ש. ואכ"מ).

ולכ"ז צ"ב לכאוי במה שפסק אדה"ז כדעת הרא"ש בסי' תע"ד גבי הדי' כוסות שקריאת ההגדה לא חשובה הפסק להצריך ברכה

חדשה על כל כוס. משום דאין בזה היסח הדעת, דכשברך על הראשון יודע אודות השני וכו' וגם בשעת קריאת ההגדה הרי לא הסיח דעתו משתי שהרי אם ה' רוצה ה' יכול לשתות באמצע ההגדה מעיקר הדין, ואף בין ג' לדי' שאסור לשתות מ"מ מכיון שהכוס עומד לפניו ודעתו לשתות ממנו כשיסיים ההגדה הרי לא הסיח דעתו משתי ולפיכך איצ' לחזור ולברך על השתיי'. וכי' הוא דברי הרא"ש ממש בע"פ שם. ולכא' תמוה הדבר מאד, דמדבריו גבי קידוש משמע כנ"ל שבאם יש איסור אכילה לגמרי הרי' הפסק ומכאן נמצא להיפך. (וכשמעינייכם בהסוגיות רואים, שהרי' שחולק על הרא"ש וסב"ל שקריאת ההגדה אכן הוי הפסק בין די' הכוסות, סב"ל ג"כ שתפלה בסוף הזמן נחשב הפסק בסעודה (עכ"פ לדעת הר"ן בפרק כיסוי הדם). ובעל המאור שסב"ל ג"כ כהרא"ש שקריאת ההגדה לא הוי הפסק, סב"ל שתפלה לעולם לא חשובה הפסק).

[לכאורה אפשר לתרץ שקריאת ההגדה הוי כחלק מהסעודה ושתיית הכוסות ולכן אינו מפסיק, משא"כ תפלה אין לו שום שייכות להסעודה ושזהו כוונת הרא"ש באמרו "מכיון שהכוס עומד לפניו ודעתו לשתותו כשיסיים וכו'.

ותמוה עוד יותר דהרי הרא"ש עצמו מקשר ב' הדברים, דז"ל בע"פ סכ"ד (כשמק' על שיטת הרי"ף דקריאת ההגדה נחשבת הפסק בין שתיית הכוסות) "אבל אם עמד להתפלל באמצע הסעודה אפי' הגיע זמן במנחה ואין שהות לו לגמור סעודתו ולהתפלל שחייב להפסיק ואי"א לו לאכול עד שיתפלל אפי"ה לא הוי הפסק כדאמרין לעיל קב, א גבי עקרו רגליהם.. דמיירי בכל ענין אפי' אין שהות ביום חייב להפסיק אפי"ה לא הוי הפסקה כדפרישנא כ"ש בין כוס ראשון לכוס שני שאם ירצה לשתות ושותה דהוי היסח הדעת וכן בין ג' לדי' אע"ג דאסור לשתות כיון שהכוס לפניו ודעתו לשתות לא הוי הלילא הפסק והיסח הדעת....".

(ואולי אפשר למצוא סמוכין לזה בדברי הר"ן בע"פ שם שמחלק בין ההפסק דקריאת ההגדה להפסק דשחיטה בין שתי כיסויי הדם "כיון שהכיסוי והשחיטה ענינין חלוקים הן לגמרי בדין הוא שתהא השחיטה הפסק וחלוק לכיסוי.. משא"כ אארבע כוסות הללו שכולן מצות שתי ואין בכאן סילוק שיפסיק וכו'). אבל דוחק הוא, דלא הוזכרה סברא כזו בראשונים שם בכל המחלוקת באם

קריאת הגדה הוי הפסק או לא, ובכלל חידוש גדול הוא ובלי שכתוב כן במפורש - מסתפינא].

שונות

ד"ה להבין ענין הדגלים - כ"ק (!) (גליון)

הח' יוסף יצחק קעלער
תות"ל 770

בשיחות קודש תשט"ו ע' רלב (שיחת ש"פ במדבר תשט"ו): די התחלה פון דעם מאמר [ד"ה וידבר גוי איש על דגלון] איז דאס א מאמר פון דעם צ"צ, וואס ער האט געזאגט מיט הונדערט יאהר צוריק, תרט"ו, דער מאמר הייבט זיך דארטן אן הביאנו אל בית היין ודגלו עלי אהבה.

אין יענעם מאמר בריינגט ער אז כתוב בכ"ק פון אלטן רבין - ווארום בכלל איז גארנישט דא פון אלטן רבין, וואס ער אליין האט געשריבן, עס איז אלץ הנחות וואס ער האט מגיה געווען, אויסער דער תניא מיט געציילטע מאמרים - בד"ה להבין ענין הדגלים כו'.

[בסה"מ תשט"ו ע' 293 הע' 39 נעתקו הקטעים הנ"ל, ושם נדפס (בטעות): " - בד"ה להבין ענין הנדרים", וניכר שכותב התערה בגליון דפי דברים (הרב יעקב ק.) העתיק מסה"מ הנ"ל, והוסיף שגיאה על שגיאותיהם].

ולעיר שד"ה הביאנו אל בית היין הנ"ל נדפס באוה"ת במדבר ע' מ' [ובמראה מקום (שם ע' תקליט) מצויין שנמצא בבוך במדבר 16 - תרט"ו (א א רשום עליו פי במדבר התרט"ו)]. ובאוה"ת שה"ש ע' ר"ה (מבוך במדבר גוכי"ק (1127)).

ולע"ע לא מצאתי שם ציון שכתוב בכ"ק אדמו"ר הזקן בד"ה להבין ענין הדגלים.

די"ה להבין ענין הדגלים נדפס בסה"מ הקצרים ע"י פ' והוא הנחה (!) מדי"ה שאו את ראש תקס"ד (הנחת אדמו"ר האמצעי נדפס באוה"ת במדבר ע"י כ"ט).

...

ס' תרטי"ו

באוה"ת שם ע"י א' תקמ"א מצויין על די"ה איש איש כי תשטה אשתו שנדפס בע' רנ"ח שנמצא בכ"י במדבר - 16 תרטי"ו ט, א - רשום עליו: פ' נשא התרטי"ו.

ועל די"ה וידבר משה שנדפס שם ע"י אירנב מצויין שם ע"י איתקמ"ו שנמצא בבוך במדבר - 16 סד, ב.

ועל די"ה ואתחנן שנדפס באוה"ת ואתחנן ע"י ס"ה צויין שם ע"י איתקע"ד שנמצא בבוך במדבר תרטי"ו נומ' 16 קיב, ב.

ועל די"ה ענין קן צפור שנדפס בע' תתקטז נסמן שם ע"י איתקפ שנמצא בבוך במדבר תרטי"ו - 16 קמ, א.

די"ה וידבר משה נזכר בכ"מ באוה"ת שהוא מבוך תרטי"ו.

על די"ה ואתחנן מצויין באג"ק אדמו"ר הרשיב ח"יב ע"י תסא שנמצא "בס' תרטי"ו כ"י"ק הנלקח מנ"ד רא"י"ו.

די"ה ענין קן צפור נמצא ג"כ בבוך תרטי"ו ובכמה מקומות (ראה מראה מקום לביאוה"י להצ"צ ח"יב, ועוד) נזכר: בוך תרטי"ו קן צפור וראה בהערות לאג"ק שם ע"י תסג שבוך תרטו הגיע לידנו כך אחד גוכ"י"ק, נסמן 1072 (תיד דף), והעתקתו - כתי"י 1142 (שכו דף).

[וכנ' שההעתקה הוא שהי לפני אדמו"ר מהר"ש, ראה גם פקסימיליא מרשימת הכ"י דלקו"ת לג"פ ביגדי"ת נ"י. שנה שלישית ע"י נט].

ולהעיר שבוך תרטי"ו גוכ"י"ק מתחיל מדרוש דפ' מטות כנ"ל, וממשך על הסדר השנה ומסתיים בדרושים דפ' קרח.

וכנ' שנקי בשם בוך תרטי"ו על שם רובו שנכתב בשנת תרטי"ו וא"כ הדרושים דפי מטות - פי תצא הם משנת תרי"ד.

וברשימות על מגילת איכה ע' 33, אוה"ת נ"ך ע' א'פה נדפס ד"ה זכור הוי' בכותרת: בסי"ד פי דברים, עטי"ב התרי"ז.

ובמראה מקום לרשימות שם ע' 4 שנעתק מביכל במדבר תרטי"ו - נומי 16 קה, א, ו(כנ' ש)נמצא בבוך תרטי"ו גוכי"ק.

ואולי צ"ל: עטי"ב התרי"ד.

ובכל אופן צ"ע מה ראה המעתיק לכתוב על ד"ה הביאני אל בית היין (וד"ה איש איש כי תשטה): תרטי"ו.

מאחר שלא נמצא בבוך תרטי"ו כ"י"ק (ובוך 1142), ובפרט שד"ה הביאני אל בית היין נמצא בסי' במדבר כ"י"ק בלי ציון התאריך.

ואולי מפני שמצא המעתיק דרושים אלו מועתקים בכ"י לפני הדרושים דסי' תרטי"ו (וא"כ הם שייכים לכאוי לשנת תרי"ד). וצ"ע.

*

הערה בהיום יום

הרב בן ציון ריבקיין
סט. לואיס מיזורי

א. ידוע שהאימרות והפתגמים וכו', שבסי' "היום יום" הם שייכים מאד למאורעות שבאותו היום, לפעמים בשיעור תהלים, לפעמים בשיעור תניא, לפעמים בפרשת השבוע וכפי שסידרו המערכת קה"ת בחוצאת "היום יום" בשנת תשמ"א.

אך, היות ש"אין בית המדרש בלא חידוש" באתי לחוסין מרגניתא טבא שמצאתי ש.ז. שנת תהא שנת נפלאות גדולות.

ביום ה' מנחם אב מביא פירוש בשם הבעש"ט נ"ע עה"פ סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו"י ע"פ חסידות שהכוונה לעשות שלום בין הדבר הגשמי והרוחני וכו', ע"ש.

ובמראה מקום ציין שפסוק זה "סור מרע וכו'" הוא פסוק משיעור תהלים של יום זה (ה' לחודש).

אך, נ"ל להוסיף עוד דהנה אותו היום ה' ביום ששי **לפרשת דברים**, בפרשת דברים (ב, כ"ד) אמר הקב"ה לבניי "קומו סעו ועברו את נחל ארנן **ראה נתתי בידך את סיחון מלך חשבון האמרי** ואת ארצו **החל רש והתגר בו מלחמה** . . היום הזה אחל תת פחדך ויראתך על פני העמים תחת כל השמים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך", אמנם, אפי' אחרי הבטחה זו של הקב"ה כתיב "ואשלח מלאכים ממדבר קדמות אל סיחון מלך חשבון דברי שלום לאמר...

וע' מדרש תנחומא פ' חקת אות כ"ז "וישלח ישראל מלאכים אל סיחון מלך האמרי - זה שאמר הכתוב **סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו ולא פקדה (פ"י ציותה) התורה לרדף אחר המצוות** אלא כי יקרא קן ציפור לפניך, כי תפגע שור איבך, כי תראה חמור שגאך וגוי כולם אם באו לידך אתה מצוה עליי ולא לרדף אחריהן והשלום בקש שלום ממקומך ורדפהו במקום אחר וכן עשו ישראל **אע"פ שאמר להם הקב"ה החל רש והתגר בו מלחמה** (פ' דברים ב, כ"ד) **רדפו את השלום שנא' וישלח ישראל מלאכים**" וכו', ע"כ.

וא"כ לפ"ז פרשת השבוע מראה לנו ענין זה של "בקשה שלום ורדפהו" ולכך מדויק מאד מה שכ"ק אדמו"ר שליט"א הביא פ"י הבעש"ט נ"ע על פסוק זה דוקא בפרשתינו.

ספריית ליובאוויטש

- המשך לגליון הקודם -

הרב שלום יעקב חזן
- תושב השכונה -

פרק ט' ע' קלב בתחלתו.

אוסף ספרים.

כהנ"ל מדובר על קופת הספריי, ועל קניית הספרים כותב הרבי בכ"א מרחשון תשי"ב למוהרר"י רוזנבלום (אג"ק ח"י"ב אגרת דיתק):

- ...ידידי יודע עד כמה הנני משתוקק לספרים וכל מה שנדפס באותיות עבריות יקר לי במאד, ולכן גם טופסי מודעות, הכרזות וקו"ק מכל המינים יקרים לי, ובבית הספרים שלי ישנם ספרים במקצועות שונות ועניינים שונים, והנני בזה לבקשו לעשות בשביל אוצר הספרים שלי מה שאיני יכול ואיני רוצה לבקש את זולתו, כי אין חפצי שידעו מזה.

כן בבקשה לאסוף אצל המו"ס בתי"א ובירוש[ל]ים שיש להם קאטאלאגן מהנמצא אצלם וכן מההוצאות ספרים השונות שמדפיסים קאטאלאגן מספרי הוצאותיהם ולשלוח אלי בפאסט הרגילה.

כן בארץ ישראל ת"ו מדפיסים כרטיסי לשנה טובה מהודרים הייתי חפץ לאסוף קאלקציא מהם וכן שארי עניינים כמו תנאים תמונות וכדומה.

ועד"ז באגרת כ"ב מרחשון תשי"ב למוהרר"ח הבלין (שם אגרת דיתקא):

בזמן שהי' שולח לי מודעות וקו"ק הנדפסים באה"ק ת"ו לרגלי מאורעות שונים - מדוע פסק לשלוח לא אדע - כתב לי באחד המכתבים אשר איש אחד יש לו אוסף גדול של מודעות ועלים בודדים העולה למספר אלפים שקבצם במשך כיוכל שנים וחפץ למכרו, השבתי לו אז ולא קבלתי תשובה. שם האיש לא כתב לי אז

והנני מבקשו בזה לחקור ולדרוש ע"ז ואם עדיין הדבר קיים
הנני חפץ לקנות את האוסף הזה, כמובן במקח השווה.

המוסדות בירושלתי' מדפיסים בכל שנה לוחות, הנני מבקשו
לטרור ולאסוף עבורי את הלוחות מכל מוסד ואת אשר יאסוף ישלח
לי בדואר הרגיל.

וראה עוד במפתח ענינים בערך "ספריית רבינו", וערך
"ספרים".

כן קיבל עזבונות מהיורשים וכיו"ב. ולדוגמא נביא כאן
אגרות הרבי ע"ד עזבון חרי"א ברוך והגרד"מ רבינובץ.

באגרת כי מרחשון תשי"ב (חייב אגרת ד'תצט):

את כל הכתבים וספרי דא"ח של ידידי עוז הרה"ח ר' יהושע
אייזיק שי' (בצירוף רשימה מפורטת מן הספרים) תשלחו אלי,
וימסרו לידי ע"י מזכירי הרה"ח שי' ליבערמאן. ותחקרו תומ"י
באיזה דרך בטוח יותר לשלוח אם ע"י נוסע או ע"י פאסט
ותו[ד]יעו תיכף.

ובאגרת למוה"ר יחודה ליב הורביץ מכ"ה ניסן תשי"ג (ח"ז)
אגרת ב'כג):

בזה הנני לתת לו את תודתי ואת ברכתי בעד טרחתו בהמתנה
טובה, הספרים ששלחו לידיי האחים מר פרץ ומר אשר יחי
ראביטאוויץ, מעזבון ידידי כבוד אביהם הרב החסיד נ"ע,
לזכרון לבית עקד הספרים אשר לי.

על הספרים והכת"י שמעזבון רבינובץ הניחו חותם: מעזבון
הרב החסיד ר' דוד מאיר בן מרים ח"י שנפטר בשני לחדש אדר
שני שנת תשי"ג בעיר באסטאן.

פרק י ע' קלג. ע"ד ספריית המלי"ח.

ספרי' זו נזכרת לראשונה (במקורות שתח"י) באגרת למוהרי"ל
הורביץ מרי"ח מנ"א ת ש"ג (ולא כנדפס בפנים הספר: תשי"ט),
אג"ק ח"א אגרת פ"ז:

אם ירצה ליתן במתנה להספריי של קהיית סי' ילמנחמי"י הכפול שאצלו, ת"ח.

באגרת זו נקראת הספריי ספריית "קהיית", אך ברוב המקורות שתח"י היא נקראת ספריית המל"ח.

ובאגרת מטבת תשי"ח - (אג"ק ח"יב אגרת שיז): (ולא כנדפס: תשי"ט) לפי אופי החוברת ראוי ה' שימצאו כרכי ירחון זה [סיני] בספריי של המל"ח.

ובאגרת כ"ו אלול תשי"ט למוהרמ"ר מארגנשטערן (אג"ק חכ"א אגרת זיתתמה - נמצא בדפוס):

שמחתי לשמוע כי יצא לאור ספר גליוני השי"ס על סדרי נשים ונזיקין, ומוזרים אנו לכת"ר ששלח לנו הספר שמצא מקום חשוב בספריי שלנו.

בחילוף בעד הספר הנ"ל שולחים אנו לכת"ר בחבילה מיוחדת ספר המאמרים לכ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א.

ממקורות אלו נראה שהמוסד הראשון שנוסד ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א ביוזמתו היא ספרייתו הק', שהרי מוסדות המל"ח מחנ"י וקהיית נוסדו ע"י כ"ק אדמו"ר מחורי"צ נ"ע שמינה את כ"ק אדמו"ר שליט"א לעמוד בראשם.

אך עדיין צ"ע מה שהספריה לא נרשמה בסקירת המוסדות של המל"ח וקהיית בכל הפרסומים. פרק י ע' קלח. יש להוסיף מאגרת כ"ד ניסן תשי"ז למוהר"ח גליצנשטיין (אג"ק חט"ו אגרת הישצב):

מהנכון ה' לסדר אם אין הוצאות וקישוים בדבר שישלחו להספריי כאן את כל המכ"ע דאה"ק ת"ו המופיעים ביום ועש"ק שכפי השמועה יש בהם תוכן מענין קיים.

משלוח מכתבי-עת לספריי מוזכר גם בהוראת כ"ק אד"ש מיום ו' טבת תשמ"ח (נדפס לקמן ע' קפד): "שילוח אישור [מהספרייה על] קבלת הסי' או מכ"ע".

לזכרון ולעילוי נשמת

הרה"ג והרה"ח רב פעלים לתורה ולמצוות

הר"ר שמואל הלוי ז"ל לעוויטין

שזכה להשפיע דא"ח לדורות תלמידי ישיבות תר"ת
מיסוד נשיאנו רבותינו זצוקלה"ה נכג"מ זי"ע

נפטר ביום י"א אלול ה' תשל"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

שירותי מחשב ותכנת סדר הדפוס "סדרית" — באדיבות
E.S.T. Computers 4403 14th Ave. (718) 972 4648

להצלחה רבה ומופלגה